ESSAC

2014-2015/2a ÈPOCA, NÚM.3

Fotografia, poesia, viatges, mariol·los, natura, joc, educació, ciència, gresca, art...

"Ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer" (Ovidi Montllor)

Disseny de portada: Neus Marroig

col·laboradors

Moltes gràcies a totes les persones que, amb la seua feina i col·laboració, han fet possible aquesta revista i les diverses activitats de la Comissió de Normalització Lingüística durant el curs 2014-2015

llegeix-la i passa-la!

sumari

Sumari	2
L'editorial	3
Correllengua 2014	4
Reflexions	6
La clau de l'èxit	7
La renúncia és difícil	8
Proves Cangur 2015	9
Sense notícies de Llull	10
Bon viatge	11
Entrevista a Uncle Sal	12
Les Olimpíades	13
Els campus científics d'estiu	14
Enhorabona!	15
Sopa de lletres	16
Viatge a Suècia	18
Ens agrada llegir!	19
Relat	20
Còmic	21
Què fan els nostres exalumnes?	22
Orgullós de Sa Colomina	24
Entrevista Riea Mae	26
Viatge d'estudis Berlín	27
Save the Children 2015	29
The fonix	30
Receptes del món	31
Relats	33
Escacs a Sa Colomina	34
Medi Ambient	35
Relat	37

Durant el 2015 celebram el 7è centenari de la mort de Ramon Llull, el 750è aniversari del naixement del cronista Ramon Muntaner i els 20 anys de la mort del cantautor Ovidi Montllor. És per això que, en homenatge, cada article de la revista va encapçalat per una citació d'una d'aquestes extraordinàries figures de la nostra cultura.

l'editorial

Cultura de pacte...

Els darrers mesos les notícies de la gestació d'un pacte per l'educació ens han inundat, i fins i tot en alguns moments ha estat un bombardeig continu d'informacions i contrainformacions.
Diuen que la natura és sàvia i resol les situacions adverses que es produeixen al planeta , i sembla que ara, la comunitat educativa en el seu conjunt també és sàvia, i al manco, intenta posar els mitjans per resoldre la caòtica situació que s'ha donat els últims anys en el món educatiu.
Els darrers anys no hem sabut, no hem pogut, o no ens han deixat parlar per poder resoldre situacions molt delicades en el panorama educatiu de les Illes. Ha estat del tot impossible poder arribar a un mínim consens per tirar endavant propostes que aportessin valor a la realitat educativa dels nostres instituts i escoles. En definitiva, hem perdut uns anys preciosos per avançar en l'educació dels nostres joves.
Entenem que, fruit d'aquesta situació o més bé de la desesperació, la comunitat educativa s'ha posat d'acord per intentar solucionar el problema, o al menys no perjudicar-lo més. MenorcaEdu21, Cercle per l'Educació, Pitiüses per l'acord educatiu i altres organitzacions s'han posat l'uniforme de treball per poder arribar a un mínims en què tothom estigués representat i se sentís més o menys còmode.
Quina enfeinada! Quins mals de cap! Quins patiments intentar arribar a acords...de mínims!
Finalment, fa poc més d'un mes va sortir a la llum el text que posava els fonaments per un Pacte Educatiu, amb la intenció que tothom s'hi afegís. No és una proposta partidista i, per tant, no satisfà les màximes aspiracions de tothom, però sí que vol ser un compromís per evitar un desastre educatiu que, sobretot, afecta els infants i els joves de les nostres Illes.
Això que defensem com a valors dels nostres centres de cara als alumnes: sentit crític, consens, autonomia, respecte, multiculturalitat, etc., ho hem sabut fer i ho hem predicat amb l'exemple. Impressionant! Impressionant! Impressionant!
La primera passa ja està donada. En queden emperò moltes i molt difícils per donar. La qüestió que es planteja ara és si serem capaços de fer-ho.
Només serà possible si creiem en la cultura de pacte i en el benestar comú.

L'educació que volem

Per tot això és hora de plantejar-nos quin és el model que hi reclamem. Una educació pluri lingüe i intercultural que giri al voltant del català, que proporcioni les estratègies i els elements de reflexió necessaris per a la convivència i la cohesió social al si de la societat. Arrelada en la nostra tradició i també oberta al futur. Un instrument privilegiat en la revitalització i normalització de la nostra llengua i cultura. Una educació pública, gratuïta i laica, oberta a tothom sense restriccions, que consideri la diversitat com una riquesa i un recurs. Democràtica,oberta i participativa. Una educació crítica, creativa i innovadora i compromesa amb l'entorn local i global

COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Reflexions

per Ernest Olariaga,
director de l'IES Sa Colomina

Ja hi tornam a ser. Arriba un nou exemplar de la revista Es Sac, de la revista de l'IES Sa Colomina. Com totes les anteriors, segur que també aquest número serà molt interessant.

El curs 2014-2015 va començar amb més tranquil·litat que el curs passat. Les activitats lectives es van iniciar puntualment, i amb tothom al seu lloc. Nous professors s'han incorporat al nostre claustre, i evidentment molts nous alumnes. Cal ressenyar el bon comportament i rendiment dels nous alumnes de 1r d'ESO. En general, s'han adaptat prou bé als canvis i marxen cap a segon amb bon ritme.

Tot i així, varem començar amb la impartició de matèries no lingüístiques en anglès, i quan no havia passat encara un més, a conseqüència de sentències judicials es va deixar de fer, i varen retornar a l'anterior projecte lingüístic.

Aquestos fets me fan pensar – i cada vegada ho tinc més clar - que els protagonistes de la vida del centre, som nosaltres mateixos: alumnes, claustre, famílies, PAS,... Depèn de nosaltres el bon funcionament del centre i en certa manera la satisfacció dels alumnes i les famílies. Per tant, és important adonar-se que, la feina que nosaltres com a docents, o com a membres de la comunitat educativa no fem, no la farà ningú altre.eTothom al centre ha d'assumir el seu paper: Els joves, aporten la il·lusió, les ganes d'innovar, la iniciativa. Els que ja duen uns quants anys, aporten l'experiència, el saber fer, la pausa i la tranquil·litat. Tots hem d'aportar la nostra professionalitat absoluta en la realització de la nostra feina, no només complint amb els requisits legals – per descomptat que això se pressuposa- també en la implicació en la vida del centre a tots els nivells: Comissions, Dia de centre, activitats, etc. No només som un "centre", som una Comunitat Educativa, i això s'hi ha de notar.

En uns moments, durant els darrers anys, en què s'ha qüestionat durament i injustament la nostra feina i la nostra professionalitat, hem de "mostrar" el nostre "saber fer", per damunt d'altres coses.

Malauradament, estam sotmesos a molts canvis, que moltes vegades hem d'assumir i posar a la pràctica, possiblement amb dubtes. Però és la realitat que tenim i amb la que hem de fer feina. No val excusar-se en que "altres" no fan la seua feina.

I hem de donar un salt. Un salt important cap al moment que estem. Hem comprovat que hi ha formes i maneres d'ensenyar que ja no funcionem, i per tant, n'haurem de pensar unes altres. I això ho haurem de fer entre tots.

Els costums han canviat, les motivacions dels nostres alumnes han canviat, la realitat social canvia contínuament. Nosaltres com a docents no ens podem quedar estancats, també hem d'agafar el tren.

I torn a insistir, els alumnes tenen una gran respon- sabilitat, però nosaltres també, i és ineludible.

Tot això pot quedar en paraules, o podem començar ja o, millor dit, podem continuar!!! Hem de ser una mica "revolucionaris" al centre, no ens ha de fer por.

No vull acabar, sense unes paraules d'ànim als nostres alumnes de 2n de batxillerat, que al juny s'enfrontaran a un dels seus reptes acadèmics més importants de la seua vida: Les PAAU!!!! Bé, serà un de tants reptes a partir d'ara. Heu d'estar convençuts que podeu fer-ho. A més a més, aquest any les proves es realitzen al nostre centre, i per tant "estareu com a casa". Molts d'ànims i molta sort!

CORRELLEN-GUA 2014

El català, llengua de present i de futur

Manifest llegit el dia el Correllengua per Aouatif Zirak, Maria Edo, Sergi Roig, Laura Arco i Maria Marí

El Correllengua és una iniciativa popular que se celebra anualment en els territoris de parla catalana, amb l'objectiu de mostrar la vitalitat de la llengua catalana i fomentar-ne l'ús social. Consisteix en la celebració d'activitats de caràcter lúdic, festiu, pedagògic i reivindicatiu a diversos pobles, barris o ciutats, donant lloc a múltiples Correllengües que comparteixen, com a element comú, l'anomenat "Pas de la flama" i la lectura del manifest.

Enguany, celebram un nou Correllengua, enun temps que continua sent difícil per al català, però alhora esperançador per la mobilització popular en favor de la nostra llengua.

Diuen que els joves hem de ser crítics i, davant dels pre judicis, les persones joves tenim una resposta ben clara: el català és la nostra llengua i volem que, en un context de respecte a totes les llengües i de pluralitat lingüística, sigui també la llengua del sistema educatiu.

Nosaltres no renunciam a conèixer quantes més llengües millor. Estam, per tant, pel plurilingüisme, per acon-

seguir les màximes capacitats lingüístiques per a cadascú de nosaltres, perquè les llengües constitueixen un instrument de primer ordre per al nostre futur.
Però tenim igualment ben clar que el coneixement de llengües diverses es fonamenta en la solidesa de la nostra pròpia llengua.

Volem sentir-nos al mateix temps ben arrelats a la nostra illa, a l'illa d'Eivissa, i oberts al món a través del conei xement de la nostra llengua i d'altres llengües.

Per tot això, en el Correllengua 2014 volem manifestar el nostre compromís amb un nou impuls per a la llengua catalana, per demostrar que les llengües no les fan els governs, ni els sistemes polítics, ni el seu futur ha de dependre de si aquests hi són més o menys contraris: el futur de les llengües el feim les persones, en el nostre cas, els estudiants que ens estam formant.
Volem aprofitar aquest Correllengua per convidar tothom a defensar la nostra llengua, la llengua catalana, sense complexos, amb fermesa, parlant-la cada dia, amb compromís.

També,ara i aquí, és el nostre deure cívic i social reivindicar un canvi dràstic en la política lingüística a les Illes Balears. Necessitam unes institucions compromeses amb el futur de la llengua catalana, el nostre principal signe d'identitat i una fortíssima eina de cohesió social, que actuïn normalment en català (llengua tot sovint ban dejada pels nostres dirigents) i que incentivin que el conjunt de la societat pugui actuar amb normalitat en la nostra llengua.

Visca el Correllengua!

de molts perills que m'ha gitats he escapat, així de trenta-dues batalles entre mar e terra en què són estat, e de moltes presons e turments (Ramon Muntaner)

La clau de l'èxit

per Carlos Tur Mongé, 1r Batx A

És sabut que a Sa Colomina hi ha una bona colla de esportistes. Alguns fan esport per mantenir-se en forma, altres ja són a l'alta competició i dediquen una gran part del seu temps als entrenaments. Essent del segon grup esmentat se'm pregunta ben sovint d'on puc treure el temps necessari per entrenar i alhora portar bé els estudis. La clau de tot això rau en dues coses: en primer lloc, l'organització del temps, i en segon, la disciplina.

L'organització és una cosa que tenim més que dita i de la que no en fem cas. M'heu de creure si us dic que quan esteu en una setmana d'exàmens i aquell cap de setmana has de viatjar per a competir fora de l'illa, o t'organitzes o ho passes bastant malament. També s'ha posat de moda això de no anar a entrenar a la mínima que hi ha un examen. No és la solució. Anar a entrenar t'ajuda a oblidar totes les teves preocupacions i a relaxar-te, pel que quan arribeu a casa tindreu la ment molt més oberta a l'hora d'estudiar. Segurament us sorprendreu en veure que el que hauríeu necessitat tota la tarda per a estudiar ho heu après en un temps bastant més reduït. Si bé es cert que això suposa estudiar per la nit (i soc el primer que hauria de dormir més...), pel que cal vigilar l'horari i intentar que aquest estudi post-entrenament sigui més bé un repàs, és a dir, haver començat a estudiar abans, no deixar-ho tot per al darrer moment. No dormir suposa una disminució brutal del rendiment tant físic com intel·lectual. Cal destacar a més que l'hora en que l'entrenament fa profit es situa envers les 12 i la 1 de la matinada, pel que si no esteu dormint a aquella hora l'entrenament no us haurà servit de res.

Pel que fa a la disciplina, l'idea bàsica que us ha de quedar clara és que l'actitud que mostreu cap al que feu serà determinant en tot moment. On realment demostrareu que us mereixeu l'èxit és quan afronteu allò que us fa peresa fer, que penseu que no podeu fer o directament descarteu. Quan us fiqueu a un esport, la vertadera derrota és no tornar a intentar una cosa un cop ha anat malament.

Esper que aquest article motivi i sigui útil tant per als esportistes com per als no esportistes que l'hagin llegit, i que aquests esportistes tingui en compte el que he esmentat de cara al seu futur!

La renúncia és difícil

per María Marí Arredondo, 1r Batx A

Estic a 1r de batxillerat i fa sis anys que faig natació sincronitzada. Quan vaig començar era un simple esport, dos dies a la setmana anava a la piscina a jugar i a aprendre a "ballar" dins l'aigua. Poc a por la trama es va complicar. Dels sis anys, son cinc els que he estat competint, a nivell autonòmic i a nivell nacional. Molta gent que no coneix aquest esport pot pensar que no es normal, que no es bo privar a una nena de dotze anys d'anar a un aniversari d'una amiga o de poder fer un simple treball de castellà amb els seus companys de classe. Jo he viscut tot això. Entrenava 3 hores diàries, durant cinc dies de la setmana i si s'apropava qualsevol competició els dissabtes sis i set hores. Durant aquesta època de la meva vida no he pogut gaudir de festes amb els meus amics, de viatges de fi de curs, de vacances...Tenia que entrenar. No podia faltar a l'entrenament i això ho tenia molt clar. Per aquesta raó he hagut de renunciar moltes vegades a diverses coses que pot ser en aquell moment em feien especial il·lusió, però ara, amb el temps, veig que sempre he fet el que realment jo he volgut.

La meva família sempre ha estat al meu costat però també m'han dit sempre que els estudis son lo primer i que si no anava bé s'acabaria la "sincro". Crec que per aquesta raó sempre he intentat que en l'àmbit de classe tot estigués controlat. Jo sé el que es arribar a casa a les nou de la nit i saber que el dia següent tens dos exàmens i encara no has començat a estudiar, se el que es no tenir temps per a llegir el llibre de lectura obligatori i tenir que llegir al cotxe en el trajecte d'arribar a la piscina, perquè sinó és impossible acabar-te'l. Se el que es estudiar a un aeroport un cap de setmana que has estat fent una competició i el dilluns tenir examen a primera hora. Ho se tot, i per aquesta raó puc afirmar que si vols una cosa, si desitges de veritat aconseguir qualsevol cosa ho pots aconseguir. Ho dic jo, que feia tot el que podia i més per treure endavant les deu assignatures i a la mateixa vegada sense faltar als entrenaments diaris.

L'any passat el Consell d'Eivissa em va donar el premi de millor esportista amb el millor expedient acadèmic. Aquest reconeixement valora les hores d'entrenament i els resultats i la nota mitja de l'esportista. Va ser un gran premi per a mi, del qual avui dia estic molt orgullosa. Però diré una cosa, pot ser hi ha gent que pensarà que el fet de guanyar aquest premi sigui el millor, però no. El millor record que sempre tindré no es aquest premi, ni molt menys! El millor record és el dia a dia amb les meves companyes que s'han convertit en una segona família, els entrenaments bons, els dolents, les hores repassant un moviment del ball, totes les llàgrimes, les rialles, les bromes, els crits de la entrenadora, el esgotament físic i mental que he arribar a viure, el esforç, els nervis abans d'una competició...Totes aquestes coses les he viscut gràcies a la sincro i si tornés enrere no canviaria res del que he fet, perquè tot això son els millors records que tindré sempre del meu esport.

Puc dir que per aquest esport m'he perdut molts moments que potser mai més podré viure i que m'hagués agradat viure'ls, però també puc dir que gràcies a aquest esport he pogut viure experiències que recordaré tota la vida i que han fet que sigui tal como soc avui dia. Aquest any he començat el batxiller i com totes les meves companyes no podem continuar amb aquests entrenaments diaris, per què ara toca pensar en el futur i començar a construir una carrera de la qual dependrà arribar a estudiar el que cadascú vol. No he deixat l'esport però he rebaixat i moderat bastant els horaris, d'una forma que pugui estudiar correctament.

Crec que tot el món necessita una motivació per aconseguir l'objectiu que es proposa i per això crec que es una bona idea que cada alumne pensi el que vol fer, pensi el que realment el fa feliç i comenci a treballar per aconseguir-lo. Perquè per experiència puc dir, que els somnis es poden complir amb esforç i dedicació.

Proves Cangur 2015

La prova Cangur, convocada per la Societat Catalana de Matemàtiques (http://www.cangur.org/web-nova),i organitzada per les respectives comissions balear, valenciana i catalana és una activitat que es marca com a objectiu estimular i motivar l'aprenentatge de les matemàtiques a través dels pro blemes. Consisteix en una prova de 30 reptes matemàtics, de dificultat creixent i de resposta tancada, amb cinc opcions per a cada pro blema.

Els enunciats els prepara, en una reunió internacional que per al Cangur-2013 es va celebrar Xipre, per al Cangur-2014 a Edimburg (Escòcia) i per a l'edició de 2015 a Puerto Rico.. Llavors els participants d'arreu d'Europa i d'altres països del món es plantegen els mateixos pro blemes i tenen un temps d'una hora i un quart per intentar resoldre'ls.

El 29 de maig se celebrà a la seu universitària d'Eivissa la cerimònia d'entrega d'aquesta 16a edició dels premis Cangur 2015. Cal destacar que **Joan Clapés Roig** ha estat el tercer classificat del nivell Bat 2.
L'enhorabona, Joan!

LLISTAT DE PARTICIPANTS 19 de març 2015.
Cristian Bermúdez Moral, Inés Riera Moya, Eva Ping Wang, Joan Clapés Roig, Ana Cabrera Vega, María Torres Riera, Sergi Roig López, Enrique García González, María García Molero, Ivan Torres Sevilla, Belén Torres Martínez, Iván Ribas Montero, Maurizio Gregory Stanuca, Sergio Torres Sevilla, Carles Tur Monge, Toni Torres López, Ivan Torres Pomar

L'enhorabona pel vostre esforç!

l'IES Sa Colomina, darrerament, ha aconseguit brillar en aquestes proves. Cal recordar que Ivan Torres ha estat el primer classificat, de manera consecutiva, els darrers tres anys.

Sense notícies de Llull

Enguany se celebra el 700 aniversari de la mort de Ramon Llull, pare de les lletres catalanes i el filòsof més important que han donat les lletres hispàniques (si aquesta expressió té algun sentit, és clar). Filòsof, teòleg, poeta, polític, conseller reial, professor a la Universitat de París i gran coneixedor de les religions musulmana i cristiana, Llull fou sobretot un home del seu temps, un savi que escriví en català, llatí i àrab, un veritable gegant a les espatlles del qual la filosofia i la ciència modernes han assolit alguna de les seves fites més glorioses.

Totes les llengües i cultures del món tenen les seves figures fundacionals i en el nostre cas aquest honor li correspon a Ramon Llull. En aquest sentit, el paper de Llull en la cultura catalana és comparable al de Dante en la literatura italiana, per posar un exemple proper al de Llull en el temps i en l'espai. Però el coneixement que tenim de Llull és molt inferior al que els italians tenen de Dante. Malauradament, seguim sense tenir notícies de Llull. Per això seria bo que des de les diferents institucions es commemorés com cal els set segles de la desaparició d'aquest geni de les lletres catalanes.

Coneixem Llull per alguna de les seves obres, com l'*Ars Magna*, l'*Arbre de sciencia*, *Blanquerna* o el *Llibre de meravelles*. Però potser sigui menys conegut que fou conseller del Rei Jaume I, preceptor del seu fill, Jaume II, o que viatjà en quatre ocasions a París, on entra en contacte amb la cort francesa i que intentà convèncer al Rei de França de crear a París un centre d'estudis semblant al de Miramar a Mallorca. Tanmateix, no parlarem aquí de la figura del Ramon Llull literat, teòleg o polític, ni tan sols del Ramon Llull filòsof, sinó simplement d'una idea genial que constitueix la raó de ser de l'Ars Magna, obra en la qual començà a treballar devers 1275 i fou publicada el 1315, any en què Ramon Llull va morir.

El *Doctor Iluminatus* (aquest era el nom que emprava en les seves classes a la Universitat de París) estava molt preocupat per convèncer als infidels i se les enginyà per dissenyar un màquina que permetés decidir la veritat de qualsevol creença a partir de la combinació de certs predicats i nocions primitives del llenguatge. D'aquesta manera, pensava demostrar als infidels que les seves creences eren falses i que, en canvi, les de la religió catòlica eren vertaderes. En la màquina lògica dissenyada per Llull, les proposicions i termes teològics estaven codificats i organitzats en figures geomètriques, tals com cercles, quadrats i triangles. Per operar amb aquestes, la maquina disposava de dials, palanques i unes manovelles giratòries que movien les diferents proposicions al llarg d'unes guies i es deturaven finalment en una de les dues possibles posicions que indicaven la certesa o falsedat de la proposició en qüestió.

La idea de Llull era realment genial i, per tant, no és estrany que Giordano Bruno, René Descartes, Baruch de Spinoza, Gottfried Wilhelm Leibniz i molts altres filòsofs de l'Edat Moderna es referissin a Llull, a voltes amb admiració i a voltes amb menyspreu, i intentessin desenvolupar la seva idea d'una "ars combinatoria" que permetés solucionar els problemes filosòfics i d'altra mena d'una forma mecànica.

La idea de Llull és també un clar precedent de la idea d'Alan Turing, un dels pares de la teoria de la computació moderna, de construir una màquina que permetés respondre a la qüestió plantejada de si les matemàtiques són decidibles, és a dir, si hi ha un algorisme que permeti decidir si un enunciat matemàtic qualsevol és vertader. La resposta de Turing fou negativa. Turing demostrà, en efecte, que qualsevol màquina que construïm, hi haurà casos en els quals al màxim que podem arribar és a estar donant voltes sense parar en un camí etern sense fi i, per tant, que hi ha veritats que la màquina en qüestió no pot computar.

Així doncs, la idea de Llull, tot i ser genial, no es pot dur a terme. Ara bé, els resultats negatius anteriors no ens han de fer perdre de vista els avenços espectaculars a que ha donat lloc la idea de Llull: el desenvolupament de càlculs lògics cada cop més sofisticats, la formalització del llenguatge natural i sobretot el desenvolupament de màquines que ens permetin calcular o computar, de forma algorítmica, nova informació a partir d'informació ja donada, és a dir, la ciència de la computació mo derna. No és d'estranyar, doncs, que els Enginyers Informàtics el tinguin com el seu Sant Patró. Ramon Llull es mereix això i molt més!

Bon viatge !

2n de batxillerat

2014-2015

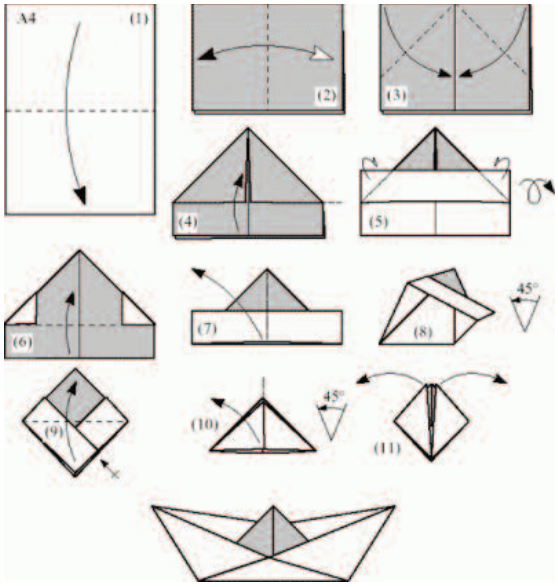

afavoreixi el déu dels vents el velam dels seus v a i x e l l s

Ítaca, de Kavafis (Adaptació de Lluís Llach sobre una versió catalana de Carles Riba)

Uncle Sal

blues rock eivissenc

Fotografia: Sergi Espanya

Heu tret el vostre primer disc, Little Cabin Music, després de quatre anys, amb gran expectació i èxit el dia de la presentació a Can Jordi. Quines són les vostres sensacions?

Estam molt satisfets amb el disc i amb la resposta de la gent. La presentació a Can Jordi, que éscom ca nostra, fou sensacional. Gran ambient i moltíssima gent!

Com definiríeu Uncle Sal, i la seua música?

Uncle Sal és, sobre tot, un grup de quatre amics que comparteixen passió per la música i gustos similares. La música que femos recull bàsicament influències variades de la música d' rarrels americana...rock'n'roll, blues, boogie...

Què té el blues rock?

El blues rock és una música que només és vàlida si es fa amb ànima i donant-t'ho tot sempre, ja que prové del blues....Si no es fa amb sentiment, no serveix. Crec que nosaltres sempre ho posam tot, en cada actuació, i per això li arriba a la gent.

Una curiositat, d'on ve el nom?

Abans de formar el grup, jo (Soulman) vaig gravar de manera rudimentària i a casa algunes cançons que havia compost, i vaig començar a usar com a nom artístic Uncle Sal, ja que alguns amics m'anomenaven Sal (I és un joc de paraules amb Uncle Sam) Després, en formar el grupo, vam decidir mantenir el nom.

Quins són els vostres referents musicals?

Des del blues clàssic fins Neil Young & Crazy Horse, passant per The Black Crowes, el Southern Rock clàssic, i fins i tot bandes dels 90 com Pearl Jam...

Com va ser la creació del grup?

Banker, Fastfingers i jo havíem tocat junts a The Black Onions, i en desaparéixer el grup, em vaig posar a compondre temes propis. Coneixia Gabi, que tenia moltes ganes de tocar, i vam decidir ajuntar-nos per a passar l'estona i veure què en sortia. De seguida conectàrem els quatre, i fins avui.

***I** el procès de gravació del disc?*

Vam passar uns moments genials, als Magrana Studios amb Joan Barbé, el productor del disc. Vam gravar en quatre tardes, tocant tots junts, que és com cal tocar rock'n'roll, i després vam polir algunes veus i guitarres solistes. Fou una experiència fantàstica, de veritat.

Reptes i projectes de futur?

Seguir fent exactamente el mateix que fins ara. Ajuntar-nos, passar-ho bé, tocarla nostra música i que la gent ho gaudeixi. A més, tenim ja en projecte diverses sortides per tocar per la península, començant per Madrid, al setembre.

Per acabar, de segur que aquests quatre anys han donat moltes anècdotes...

Una vegada ens van contratar per a tocar en una boda, cosa que ens agafà desprevinguts, ja que la nostra música no és gens comercial, però va acabar sent una experiència més que positiva. I és que, encara que els convidats no ens van fer gaire cas, va acabar sent el concert pel qual hem cobrat més fins ara, i acabàrem la festa prenent sushi i Möet Chandon! El glamour del rock'n'roll!!!

Moltes gràcies. Salut i bona música!

jo li respon que la mata del jonc ha aquella força que, si tota la mata lligats ab una corda ben forts, e tota volets arrencar ensems, dic-vos que deu hòmens, per bé qui tiren, no l'arrencaran (Ramon Muntaner)

les Olimpíades

per Antoni Torres López, 2n Batx A

Segurament, molts alumnes de l'ESO encara no hauran sentit parlar d'aquestes proves, que es duen a terme anualment patrocinades per la Universitat de les Illes Balears, però són un aspecte a tenir en compte en arribar al Batxillerat.

Les Olimpíades són proves que es duen a terme entre el gener i el maig i consisteixen, per regla general, de exàmens d'unes dues hores i mitja en els quals s'avalua per professors de la UIB una bona part del temari de 2n de Batxillerat, a més del temari de 1r, que de vegades pot ésser considerat de vital importància per a aconseguir l'èxit en aquestes proves.

Molts podran dir: "però és tan important realitzar aquestes proves per al teu bon desenvolupament com a estudiant de segon?". La resposta és ben senzilla: no és essencial, però sempre ve millor fer-les, ja que amb aquestes proves, obtenim uns coneixements "especials". Aquest coneixements són les preguntes que hi surten. Jo només em puc referir, a hores d'ara, a les Olimpíades de Química, Biologia i Física, de les quals vaig guanyar l'accèssit d'Eivissa a Química i Biologia. En aquests exàmens, l'alumnat que es presentà té l'oportunitat de veure una cosa que no tots tenen present: com podran ser les preguntes de les PAU. Els enunciats que hi surten a les Olimpíades de Química i Física ens donen una perspectiva única sobre com podran ser les preguntes tan temudes de Selectivitat. En el cas de les Olimpíades de Biologia, les preguntes que surten no són ni remotament semblants a les que sortiran a Selectivitat, ja que consisteix en una prova de tipus test amb un total de 120 preguntes. Però encara que no es pot veure quines poden ser les preguntes que vagin a les PAU, es pot observar què es considera com a essencial per, més endavant, poder-ho estudiar i fer bons exàmens que ens permetran poder entrar a la carrera universitària que vulguem.

A més a més, si un es prepara bé el temari, aquestes proves serveixen per alleugerir la càrrega de temari que se'ns acumularà a finals del maig i principis de juny, moments en els quals ens centrarem en la preparació de les PAU amb molta intensitat. Per exemple, en les Olimpíades de Química entra tot el temari de segon de batxillerat fins al tema de "termoquímica", aquest inclòs. Si hem fet una bona preparació per les proves, que es duen a terme a finals de febrer, aquestes unitats no caldrà que es vegin amb intensitat abans de Selectivitat i amb una simple ullada podrem estar preparats i tindrem més temps per estudiar altres matèries que poden no ser tan simples.

Jo sempre recomanaré a qualsevol que em pregunti que les Olimpíades són una bona elecció a l'hora de preparar-se'n pel que ve al final de les experiències que hem viscut al llarg dels sis anys que passem per l'institut: les PAU.

Els Campus Científics d'Estiu

per Sergi Roig López, 1r Batx A

Tot va començar a Roma, durant el viatge d'estudis, mentre passejàvem per la vora del riu Tíber. Durant aquest passeig, en Fran, el meu professor de física i química, em va començar a parlar del programa Campus Científics d'Estiu.

Aquest programa consisteix en una estada d'una setmana a un campus universitari d'Espanya per dur-hi a terme un projecte d'investigació científica. L'objectiu d'aquest programa és fomentar els coneixements científics als alumnes amb millors qualificacions de 4t d'ESO i 1r de batxillerat.

Després de mirar i destriar els projectes que hi havia i fer la inscripció, estava nirviós perquè no sabia què ni on em tocaria.

Finalment, m'agafaren a un projecte a la Facultat de Matemàtiques i Estadística (FME) de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) titulat *Matemàtiques visibles i ocultes en un món tecnològic*, la meua primera opció.

Quan s'acostà el moment de partir cap a Can Barça a fer el projecte, vaig planejar minuciosament qui em recolliria a l'aeroport, a on era la residència, quanta gent seríem al projecte i a la residència, etc. Tot i això, tenia una sensació d'inseguretat ja que sabia que me n'anava a un lloc que no coneixia a conviure amb gent que tampoc no coneixia.

A la residència s'hi arriba durant la tarda d'un diumenge. Aqueixa tarda jo recoman que la utilitzeu per rompre el gel entre els companys, els quals també intentaran rompre'lamb vosaltres. Aquella nit fou la retransmissió de la final de la Copa Mundial de Futbol, per tant tots ens ho passàrem beníssim.

Durant els cinc dies següents seguírem la mateixa rutina: ens aixecàvem prompte al matí i des de les nou fins a les dotze teníem classe a la universitat. A continuació, dinàvem i, durant la tarda, fèiem visites (a museus, per la ciutat, a un simulador d'avions, etc.).

Finalment, arribà el dia menys esperat: l'últim dia, l'última nit, les primeres llàgrimes, etc. Alguns en tren, altres en avió, etc., però tots ens havíem de separar. Començàrem la nostra aventura insegurs per començar-la; l'acabàrem insegurs per acabar-la.

Esper i desig que la gent que s'hi ha apuntat enguany i la que s'hi apunti en anys posteriors tengui una experiència tan bona com la que vaig tenir jo ja que, com va dir Albert Einstein, «L'home que ha perdut la facultat de me ravellar-se és com un home mort».

Enhorabona!

Enhorabona al nostre alumne de 2n de batxillerat, **Joan Clapés Roig**, per la seua classificació en les proves Cangur 2015 que es van celebrar dia 19 de març de 2015.

L'enhorabona al nostre alumne de 2n de batxillerat A, **Antoni Torres López**, per haver obtingut el 2n premi Ramon Muntaner de Narrativa, en la categoria Batxillerat i Cicles Formatius, amb l'obra "Estimat Company", en la XXIII Edició dels Premis Sant Jordi de literatura 2015.

Enhorabona al nostre alumne **Antoni Torres López**, de 2n de BATX per haver obtingut l'accèssit a la XXVIII Olimpíada de Química a les Illes Balears.

Des de l'IES Sa Colomina volem donar l'enhorabona als nostres alumnes **Carlos Tur** i **Maria Marí** de 1r de Batx pels èxits aconseguits en l'àmbit esportiu:

Carlos Tur, campió d'Espanya Juvenil de 5 quilòmetres marxa, del CA Pitiús, i **Maria Marí**, esportista amb millor expedient acadèmic 2013-2014, del Club Natació Eivissa, modalitat sincronitzada.

Enhorabona a **Oliver Barnosi** de 1r d'ESO, ha estat el guanyador del concurs de fotografia "Paisatge urbà" de la Comissió de Medi Ambient amb l'obra "Mirar la vida amb més color"

Enhorabona a **Braian Damián Ríos** i **Yousra Ennasih**, de 1rD i 2nD, guanyadors del *Sa Colomina té talent 2015*, amb un ball.
Enhorabona, també, a tots els participants pel seu entusiasme i talent

Enhorabona als **alumnes de 3r B**, guanyadors del concurs d'Aula Ecològica,amb 62,95 punts

Enhorabona a **Sara Díez**,de 3r A, primera classifacada de Balears en l'apartat de 3r d'ESO, al concurs Fonix d'anglès.

Notícies

Des de la Comissió de Medi Ambient us volem informar que el dia del centre es van recaptar 47 euros en el mercadet solidari que han estat donats a la Fundació Dei xalles. També se'ls ha donat el material que no es va poder vendre. Moltes gràcies a tothom per la vostra col·laboració.

Des de la Comissió de Biblioteca es va organitzar una venda solidària de llibres de segona mà en benefici de l'ONG Dignitat. Finalment s'aconseguiren 56,65 euros. Gràcies a tots els que heu col·laborat!

El dep. d'Educació Física i l'alumnat de 1r Batx han recaptat 974 euros amb la tradicional carrera solidària en benefici de l'ONG Save the Children. Enguany, per als nens i nenes de Mali. Gràcies a tothom!

Mirar la vida amb més color, d'Oliver Barnosi, 1r d'ESO

Sopa de lletres

B	B	I	J	V	C	E	L	L	U	L	A	F	J
Z	I	P	H	F	K	B	A	M	E	T	A	U	A
H	P	O	E	H	E	L	Z	K	S	O	G	P	T
C	R	Z	T	J	C	Q	K	L	P	H	L	M	R
R	I	O	E	E	V	G	V	T	E	T	H	A	T
T	V	O	R	L	C	E	X	C	R	Y	I	X	W
I	I	S	O	P	A	N	D	Y	M	S	U	T	D
R	L	G	C	E	F	O	O	X	A	K	O	K	Z
D	A	E	R	O	S	M	Y	L	T	Y	W	Q	I
N	P	P	O	R	T	A	C	R	O	C	E	N	T
T	A	O	O	E	Q	T	N	C	H	M	B	Z	V
I	U	J	M	K	U	O	L	M	C	L	O	N	A
M	T	S	A	L	P	O	R	O	L	C	U	L	A
B	B	I	J	V	C	E	L	L	U	L	A	F	J
Z	I	P	H	F	K	B	A	M	E	T	A	U	A
H	P	O	E	H	E	L	Z	K	S	O	G	P	T
C	R	Z	T	J	C	Q	K	L	P	H	L	M	R

N	P	P	O	R	T	A	C	R	O	C	E	N	T
O	R	I	M	P	A	P	L	F	Z	G	N	C	N
C	O	M	O	C	G	I	G	H	O	X	I	N	Y
O	Z	A	S	T	G	E	T	Z	U	D	E	A	S
T	A	O	O	E	Q	T	N	C	H	M	B	Z	V
I	U	J	M	K	U	O	L	M	C	L	O	N	A
M	T	S	A	L	P	O	R	O	L	C	U	L	A

cèl·lula, biotecnologia, acrocèntric, heterocromosoma, replicació, transcripció, mitocondri, genoma, cloroplast, espermatozou,clonació, gen

per Toni Huguet Torres, Carlos Sanz Alguacil i Daniel Martínez Juan, 4t B

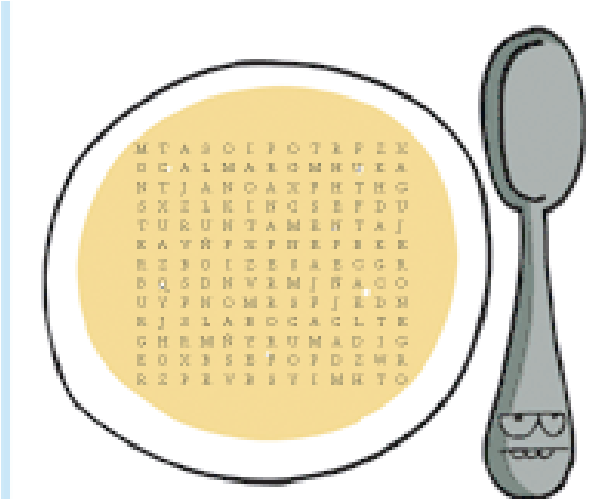

Viatge a Suècia

El 9 de març i fins al 17 un grup d'alumnes de 3r ESO B i dues companyes de 3r A hem anat a l'intercanvi que te el nostre institut amb un institut en un poble de Suècia

Des d'Eivissa hem anat 13 alumnes però en total vam ser 25. Ens han acompanyats na Toñi i na Teresa.

El poble on hem estat es diu Sundsvall. És un poble que està situat al nord d'Estocolm i pertany al Comtat de Vasternorrland amb una població al voltant de 100.000 habitants

Durant l'estada en Sundsvall hem estat amb la família de les nostres companyes i companys.

Els costums va ser un poc diferents a les nostres per què, per exemple, a l'hora d'entrar a la casa havíem de treure les sabates i també canviaren les hores de menjades. Dinàrem a les 11:00 i sopàvem cap a les 18:00.

Cap a les 21 o 22:00 hores ens oferien menjar un sand vitx o un tros de pa amb embotit.

Conclusió: ens ho vam passar genial, gràcies a totes les activitats que prepararen. L'experiència va ser inoblidable. En acabar el viatge ens van convidar anar-hi en estiu. I com ens va agradar molt a tots desitgem que això es compleixi i ens encantaria repetir.

Aquí estem tot el grup amb els companys i professores suecs (Excepte n'Esther que en aquell moment va estar malalta, pobreta) Aquell dia vam anar a un mirador des de el qual es pot veure tota la ciutat de Sudsvall. Just quan feien la foto, En Jonas va llançar una bola de neu (que es pot observar voltant a la imatge) amb tan mala sort que va caure damunt na Teresa.

Ens agrada llegir!

Ajudants de biblioteca

Per què sóc ajudant de biblioteca? Què faig? Quin és el meu llibre preferit?

Som en Manuel Carrasco de 1r ESO C i sóc ajudant de biblioteca al segon esplai del dilluns. Em vaig apuntar com ajudant de biblioteca perquè m'agrada molt llegir, sobretot llibres de ciència ficció, aventura, acció o fantasia.

Hola, som en Carlos López Tur de 1rESO B.
Jo som ajudant per dues raons: 1a. per canviar un poc la rutina del pati, i 2a, per conèixer llibres nous, què, per cert n'hi ha algun molt d'interessant.
També tinc un llibre per afegir a la bi blioteca: *Charlie i la fàbrica de xocolata*, de Roald Dahl..

Hola, som en Rubén de 1r ESO B
Vaig apuntar-me a ajudant de biblioteca perquè m'agrada molt llegir i a més col·locar els llibres (no sé perquè m'és divertit).
Recomano la saga de *Percy Jackson* (especialment el primer llibre)

Som na Nuria de 1rC i jo me vaig apuntar a ajudant de biblioteca perquè ho vaig trobar interesant, per totes les activitats que proposaven fer. També me vaig apuntar perquè m'agrada molt llegir i podria agafar més llibres de la biblioteca i aprendre a fer préstecs. El que més m'ha agradat de tot ha estat fer els préstecs i esper que l'any que ve puga tornar a ser ajudant de bi blioteca. El meu llibre recomanat és *Percy Jackson* perquè crec que és molt emocionant i segur que li agrada a tothom.

Deixa que la teva veu s'alci de bell nou

per Teresa Cabrera, 1r Batx A
Fotografies: Teresa Cabrera

A tu, que vius amb por. Tems que ell torni i et fereixi de nou, de la mateixa manera que tems que no ho faci, que t'abandoni definitivament. Estàs segura de que ell t'estima però no sa com demostrar-t'ho, malgrat que al principi sí lo feia. Era romàntic, et regalava flors almenys una volta al mes, es disculpava quan cridava i fins i tot va plorar la primera volta que et va colpejar. Quan vas rebre aquell cop de puny, estaves impactada, però el que més et va afectar fou el dolor que va recórrer la teva galta. Ara, temps després, sents sagnar l'ànima tant com el cos, que ocultes amb abundant roba i tones de maquillatge, tractant d'amagar la realitat amb la que convius dia a dia. De vegades la desesperació acudeix en la teva cerca, fa que et sentis indefensa i fràgil. Omples la teva ment amb pensaments suïcides perquè els petons que abans semblaven donar-te vida, avui te la roben, et repugnen. Penses mil maneres de morir, al·legant que no pot ser pitjor que seguir amb vida, al mateix temps que ell et toca, sempre quan ell el desitja, sense que tu puguis dir res al respecte. Potser realment creus que acabar amb la teva vida és l'única solució, però aquella obscura habitació on tu has estat presa no és l'únic que existeix. Hi ha tot un món darrere de aquelles nefastes parets, una vida esperant-te, ansiosa per veure com el teu somriure il·lumina una altra vegada com el sol d'un dia d'estiu. Que les seves paraules que com punyals t'ha clavat al pit i que cremen de forma molt més dolorosa que els talls reals que et fas, perdin valor i aquelles ferides es curin amb l'amor vertader de tota la gent que t'estima. Penses erròniament que no vals, però absolutament cap dona val menys que una altra o que un home. No importa quantes vegades ell t'ha dit o t'ha fet creure el contrari, no mereixes viure aqueix turment. Ets molt més fort del que el teu cap et diu, has estat suportant un patiment incomprensible i inimaginable per qui no ho ha experimentat mai. Allò ho has sabut fer tu. Ara no estaràs sola, no estaràs indefensa mai més. Surt, no l'has d'excusar, ell no canviarà. Demana ajuda i te la proporcionaran. T'ho suplico, creu en jo, sentiràs un alleujament immens i estaràs orgullosa quan tornis la vista enrere i vegis que vas guanyar una lluita. Llavors tindràs una nova oportunitat de viure, sabràs el significat d'amar i que t'amin. Ànim, fes-lo, decideix tornar a començar d'una vegada per totes. Deixa que la teva veu s'alci de bell nou.

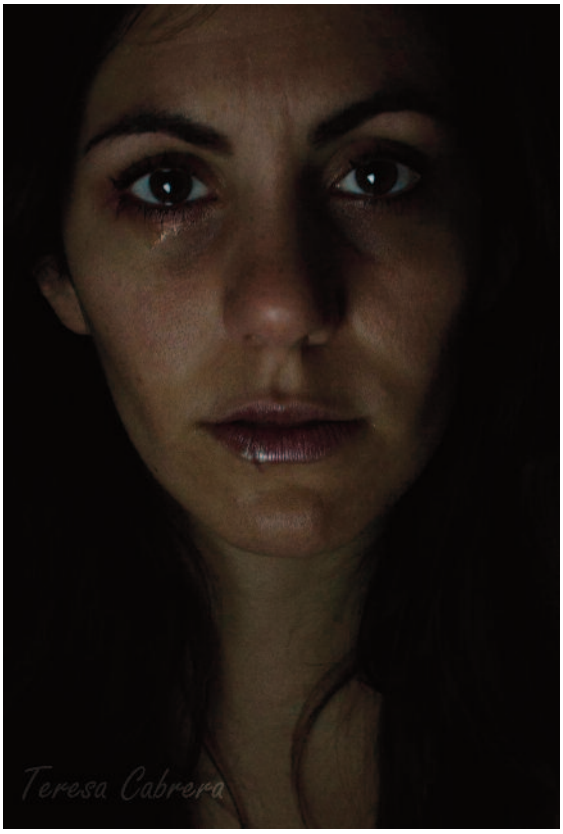

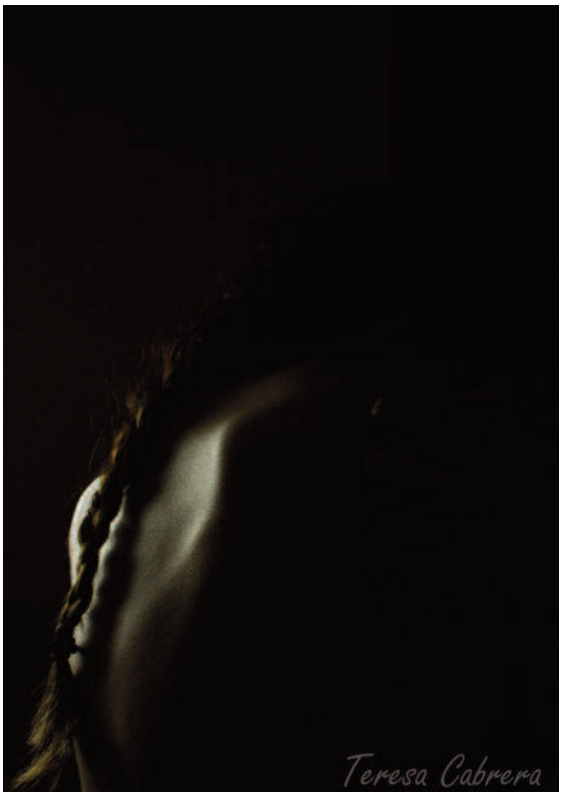

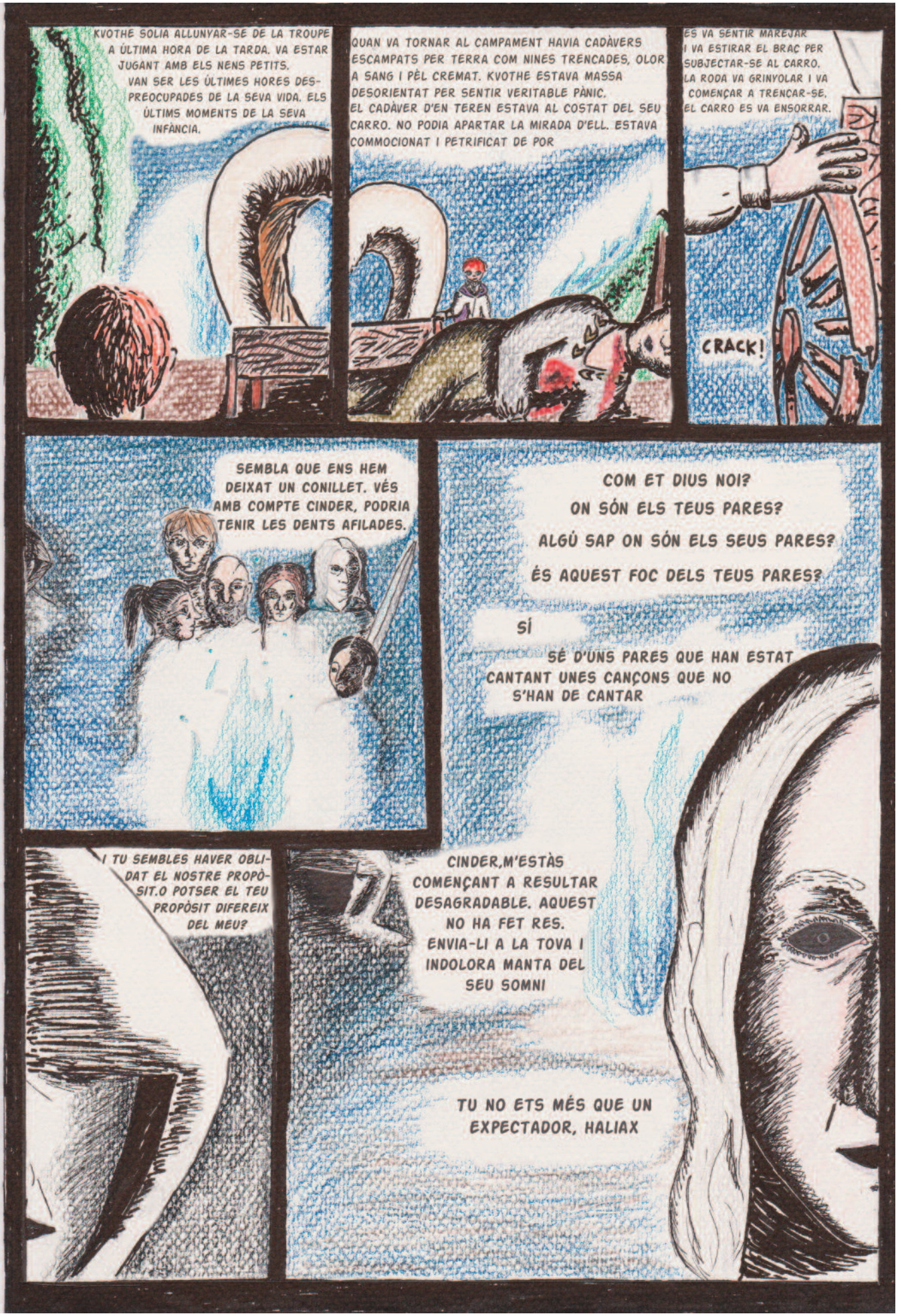

per Sara Cohen i Vanesa Guzmán, 4tB

Què fan els nostres exalumnes?

Entrevista a Vicent Ferrer Guasch, enginyer de telecomunicacions

per Joan Ferrer Guasch, 4tB

Quins records tens de Sa Colomina?

Tenc records molt bons i també moltes anècdotes, de les quals després amb el temps les contes amb les amistats que has aconseguit durant tot aquest temps i te'n rius. És curiós que amb les experiències que t'ho vas passar més malament en aquell moment, quan les recordes són de les que més te'n rius.

Et va ser molt difícil el batxiller?

A més del batxiller, estudiava música al conservatori, i el que se'm va fer difícil va ser compaginar el batxiller amb la música, perquè el problema, més que la dificultat era la falta de temps.
Al final sempre hi ha la meta de la selectivitat. Sempre està allà i tothom te'n parla. Però després passa volant, arribes a la carrera i tens una selectivitat cada quatre mesos: els exàmens finals. Així que la selectivitat és com una espècie d'assaig per aquests exàmens finals.

Per què vas decidir estudiar enginyeria de telecomunicacions?

A mi, de petit ja m'agradava mirar com funcionaven les coses, perquè tenia molta curiositat, i això de la tecnologia en principi em fascinava. Tot això dels ordinadors, la televisió, els mòbils...
Així que dubtava entre informàtica i telecomunicacions, i al final tota la família i demés em van aconsellar fer telecomunicacions perquè tenia un ús potser més concret, al final la programació només és una eina. I ara no me'n penedeixo perquè és una carrera que m'agrada molt.

Quan vas elegir estudiar telecomunicacions sabies el que era?

Quan vaig començar a estudiar telecomunicacions sabia el que era una enginyeria però no tenia gens clar el que eren les telecomunicacions. Vaig fer el primer any de telecomunicacions i no tenia ni idea del que eren, fins que al segon any vaig començar a veure el que feia un enginyer de telecomunicacions per guanyar-se la vida. Ara ja sé quines són les diferents feines que pot fer un enginyer de telecomunicacions perquè clar, jo en sóc un i ja estic treballant. Però això no us ha d'espantar a l'hora d'escollir la carrera.

Quins consells donaries a la gent que hem de decidir el què estudiar?

Primer t'has de preguntar si vols estudiar o no, i escollir el que vols fer en la teva vida professional. El més important és fer el que més t'agrada, encara que no té perquè ser una carrera universitària. També pot ser un ofici com fontaner o electricista.
Vols estudiar en una universitat? Fantàstic, perquè és emocionant, descobreixes un munt de coses, l'experiència és molt xula, coneixes a un munt de gent interessant... De manera que el consell seria aquest, fes el que t'agrada i si no ho tens clar, després ho pots canviar. Però ara mateix jo no miraria coses com qui guanya més, qüestions econòmiques... Perquè per exemple, quan vaig començar a estudiar deien que els informàtics guanyaven molt, i es guanyaven molt bé la vida, però ara hi han empreses que els exploten i tampoc guanyen tant. Això pot canviar molt ràpid.

Per què vas decidir anar a Hèlsinki? Per què t'hi has quedat?

Vaig arribar a Hèlsinki perquè volia fer un Erasmus. Hèlsinki era una de les opcions en el que llavors hi havia Nokia, que era una empresa que tirava molt en la indústria de les telecomunicacions. Ara ja sabem que Microsoft la va comprar i que això va ser un cop molt fort pels finesos. D'aquesta manera vaig venir aquí a Hèlsinki a fer un Erasmus. Per cert, recomano a tothom que surti d'Erasmus, és una molt bona experiència.
En acabar l'Erasmus, em van oferir quedar-me a fer un doctorat, i aquí estic, investigant les telecomunicacions.

En què consisteix el doctorat que fas?

Estic investigant sobre el tema de les xarxes mòbils, transmetre la informació del mòbil a la xarxa,... I això té uns quants problemes que s'haurien de resoldre, per exemple, quan el mòbil canvia d'estació base, es mantengui la connexió i no es talli. I aquest bàsicament és un dels pro blemes que estem resolent
.

A Hèlsinki, a on estàs treballant i estudiant? Tens algun projecte entre mans?

Estic a la Universitat de Aalto, Departament de comunicacions (Comunications and Networking Department). Amb el doctorat que estic fent i amb les idees que hem extret d'aquesta investigació hem començat a fer una empresa, la Cumucore, un start-up, que és una empresa que comença i encara no ha fet una gran venta. Esperem que Cumucore tiri endavant.

Trobes que vas fer ben fet sortir a l'estranger? Ho recomanaries?

Totalment. Quan estàs als 20 anys, és una època interessant en que estàs obert a idees i ganes de conèixer món, i sortir és la manera d'aconseguir-ho. Descobrir encara a gent més interessant, noves idees, noves experiències... Tot això jo crec que és molt important i molt valuós. I a Europa, que és molt gran hi ha molta gent, l'Erasmus és una oportunitat que no s'ha de deixar perdre. Gràcies a això, el que acabes valorant més és la xarxa d'amistats que després aconsegueixes, i que al final tot això acaben sent contactes arreu d'Europa.

Com t'has integrat a Finlàndia?

Aquí els horaris són una mica diferents dels que estem acostumats, perquè dinen molt aviat i sopen molt aviat. No és com a Alemanya que a les sis tothom ja està a casa. Aquí a vegades surts a la nit, a les tantes de la matinada i hi ha gent pel carrer com podria ser a Barcelona. Hèlsinki és una ciutat molt cosmopolita.
També hi ha molt de moviment d'empreses i start-ups, de manera que és un lloc molt inte- ressant pel que fa a les noves tecnologies.
Estic estudiant finès tot i que aquí l'anglès el sap parlar casi tothom. No he tingut cap problema, tothom m'entén amb anglès. De vegades passa com a Eivissa que parles en castellà i pots viure sense cap problema, i aleshores poca gent aprèn el català. Aquí passa una mica el mateix, pocs estrangers aprenen el finès, però jo com a respecte a la seva cultura i perquè vull mirar de fer més amics finesos, estic mirant d'aprendre el finès. Crec que és important i respectuós cap a ells si em quedo dos o tres anys més.

Com veus el futur de les telecomunicacions?

Et puc parlar en general de l'enginyeria. Hi ha una espècie de crisis de l'enginyeria, perquè bàsicament ja no estem a una època de grans invents de l'enginyeria. Per exemple, s'inventen aplicacions pel mòbil etc. Però no aporten solucions reals a problemes. Ara potser les innovacions van més encarades al camp de la biotecnologia. Tot i així, en la enginyeria encara hi han molts problemes per resoldre.
En les telecomunicacions s'innova bastant, però hi han unes limitacions físiques com per exemple no poder traspassar la velocitat de la llum. La transmissió de la informació a grans distàncies ha de contemplar aquest límit; pots enviar molta informació, però tarda un cert temps en arribar. Si la comunicació és bidireccional, es notarà.

Moltes gràcies, Vicent!

Per què estàs orgullós de ser de Sa Colomina?

Entrevistes realitzades per na Miren Garcia i n'Inés Riera de 3rB als alumnes de l'IES Sa Colomina, i per n'Ismael Caro i en Mario Sánchez, als de 2n d'ESO C

Manuel Carrasco. 1r ESO C:
Estic orgullós de ser de Sa colomina perquè és un institut gran i els profes són molt amables i simpàtics.

Sara Diez. 3r ESO A
Perquè la majoria dels meus amics estan aquí i m'agrada la biblioteca

Sivia Reyes, 2n B
Perquè els professors són molt bons i tinc molts d'a mics.

Sabina Higueras. 3R ESO A
Perquè les classes són molt divertides i condeixen

Alumne de 1r ESO D
Perquè està a prop de la meva casa i hi ha bon professorat

Alumne de 4t ESO D
Perquè ens agraden les classes

Carlos. 1r Batxillerat B
M'agrada l'ambient d'aquest institut.

Maria i Marta 2n C
Perquè els profes són simpàtics, hi ha un bon servei de cafeteria, està ben situat, els profes són macos. Quan tenim un problema la cap d'estudis ens ajuda a solucionar-lo.

Marina Calbet, 2nB:
Perquè hi ha molts bons alumnes i professors

Bianca Costandache,2nC
Perquè és un bon centre,amb bons professors

Noelia Carrasco, 2nC
Perquè estan aquí els meus amics de sempre

Youra Ennassih, 2nD
Perquè estan tots els meus amics

Aya Lamrani, 2nD
Perquè està la meua família

Gustavo, 2n D
Perquè m'agrada el centre

Mario Sánchez, 2nC
Perquè tinc els meus amics aquí

Fran, 4tC
Aquí ens coneixem tots. Som una gran família

Hajar, 1rD
Perquè hi ha professors divertits

Mohamed,1rD
Hi ha molt de companyerisme

Ainhoa S.1r D
Els professors ens ajuden acadèmicament i personalment

Ana, 4t A
Aquí he conegut els millors amics del món

Marian, 4t A
El millor institut de l'illa

Paula,4t A
És un institut increïble on he conegut les mi llors persones

Anonimous, 4t A
Perquè hi ha professors molt bons, i perquè en aquest institut es troba María José Gisbert, la millor professora de castellà, i perquè tenim el millor professor de matemàtiques, en Rubén

Valeria S, 4tA
Durant tot el temps que he estat aquí he conegut persones molt mportants, tant amics com professors, on he crescut tant intel·lectualment com personalment.Gràcies!

Paula M.R, 4t A
Aquest institut m'ha ensenyat coses tant e ducatives com personals, i he conegut les millors persones del món.

Irene Guash. 3r ESO B
Perquè hi ha gent maca

Alumne de 4t ESO D
Perquè ens agraden les classes

Entrevista a Riea Mae Torres 3rA, de Filipines

pels seus companys de l'aula de TALIC

Com et dius i quants anys tens?

Em dic Riea, i tinc quinze anys.

De quin país ets?

Jo sóc de Filipines.

Quan vas arribar a Eivissa?

Fa vuit mesos que jo vaig arribar a Eivissa per primera vegada.

Com et vas sentir quan vas arribar?

Jo em vaig sentir feliç perquè després de 5 anys, finalment jo veia als meus pares. Però també em sentia trista perquè allí deixava tots els meus amics i la meva família.

Qui és la persona que més trobes a faltar?

Una de les persones que més trobo a faltar és Erika, la meva millor amiga perquè penso en les bogeries que feia quan estàvem juntes. Na Czarina és l'altra amiga que trobo molt a faltar, perquè amb ella sempre anava de compres i a menjar juntes. També penso molt amb la meva àvia perquè ella era com la meva mare, cuinava molt bé i m'estimava molt.

Quines assignatures t'agraden més?

Les assignatures que més m'agraden són anglès i naturals i les que menys música i tecnologia.

Com va ser la teva primera setmana a l'institut Sa Colomina?

La meva primera setmana a l'institut va ser molt difícil perquè no entenia als professors ni als companys. Jo sols parlava anglès i tagalog i ningú m'entenia. Jo no sabia quines assignatures tenia i quan la sirena sonava jo no sabia què fer i on anar. Quan em varen donar l'agenda i l'horari, em vaig sentir més tranquil·la. En la meva classe hi havia 2 alumnes que em varen ajudar els primers dies perquè sabien parlar una mica anglès i també la professora de Tlic,Isabel, em va ajudar molt.

Com et sents ara a l'institut?

Ara em sento millor però estic preocupada perquè no sé si podré aprovar tots els exàmens perquè és molt difícil estudiar en un idioma que encara estic aprenent.

Què és el que més t'agrada d'Eivissa?

El que més m'agrada són les meravelloses platges que té Eivissa i els camps tots verds i plens de pins.

Dalt: Riea amb els seus amics filipins. Sota: l'institut on estudiava

Viatge d'estudis Berlín 2015

per Joan Ferrer Guasch i Toni Huguet, 4t B

Tot va començar a la matinada del diumenge 1 de Març. Va ser una nit llarga i remoguda, on ningú de nosaltres podia descansar amb tranquil·litat ja que l'emoció ens posseïa.
Ens vam trobar tots a l'aeroport a les 7:00h i ningú s'imaginava la bona estona que passaríem.
Per arribar a Berlín vam fer escala a Barcelona. Un viatge llarg ens esperava, i noves amistats començaven a sorgir.

Arribarem a Berlín a les 15:15h i la gran experiència començava. Tot i que la temperatura era molt baixa, la sensació tèrmica no coincidia amb el termòmetre.
Ens abrigarem una mica i partirem cap a l'hotel, un hotel amb experiència en aquest tipus de grups com érem nosaltres.
Només arribar ens van designar les habitacions, i ens dirigíem a donar una volta pel voltant. Veiérem el Reichstag i la famosa Porta de Brandenburg. També passejarem per la avinguda Unter der Linden i observarem moltes ambaixades.
Aquest dia vam acabar molt cansats
Al dia següent l'experiència continuava...
Ens vam despertar a les 7:00h i ens esperava una visita guiada per dos guies.
Vam visitar altre volta la porta de Brandenburg, l'espectacular memorial pel holocaust, la principal avinguda Unter der Linden, el checkpoint Charlie exterior, el barri de Sant Nicolau i la plaça Alexanderplatz. Dinarem allí i per la tarda vam anar a veure el tros de mur de Berlín que conserven pel turisme, tot i que esta tot pintat amb grafitis,i ens van explicar tota la història. Cap al vespre vam fer una parada a una exposició el qual mostrava entre altres coses el sistema de trampes que hi havia abans d'arribar al mur físic, fotos de la ciutat de Berlín abans i després de la guerra, el qual ens van impressionar molt,...

El tercer dia vam visitar la catedral de Berlín i també vam pujar a la cúpula, on hi havien unes vistes meravelloses de Berlín. També vam anar a l'Illa de Museus, situat en mig del riu Spree. Allà visitarem el Pergammonmuseum, en el qual hi havia la porta d'Ístar entre altres coses, i l'Altes Museum, on hi vam contemplar el bust de Nefertiti. Per la tarda vam passejar pel barri jueu i vam veure l'edifici Tacheles, una casa ocupa on tothom podia fer art llibertari.

El quart dia ens vam dirigir cap al parlament i vam tenir una visita guiada. Tot l'interior del parlament està reformat i modernitzat. En acabar vam pujar a la
cúpula del parlament, la qual té un sistema de miralls per tal de que la sala parlamentària quedi il·luminada amb llum natural. I per suposat, també vam gaudir de les vistes.
Finalment, vam tenir la resta del dia lliure, i per la nit vam tenir la sort i el plaer més anhelat per tots: veure nevar.
L'últim dia va ser el que ens vam despertar mes d'hora perquè havíem de marxar i agafar el vol per tornar a casa. Vam arribar a l'aeroport de Barcelona cap al mig dia i ens hi vam estar un parell d'hores. Finalment vam arribar a l'aeroport d'Eivissa cap a les 21.30h. Durant tot l'ESO una de les coses que més desitges és que arribi el dia del viatge d'estudis, i finalment ja hem viscut aquest moment tant desitjat per tots, el qual ha estat una experiència inoblidable.

La Porta de Brandenburg

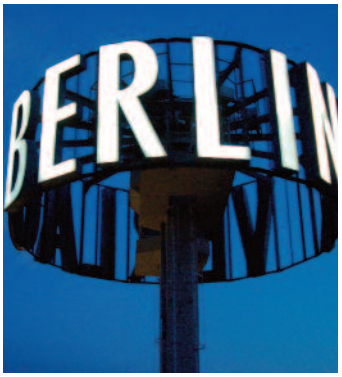

Un tros del mur de Berlín

SAVE THE CHILDREN 2015

Sa Colomina amb Mali

The Fonix

by Sergi Roig López, 1r Batx A

You may have heard about the Fonix competition, in which many students of our school participate. If you don't know what it's about, I'll outline some of its main points.
This contest tests the English language knowledge of the participants through an exam. There are three stages in this competition: local, regional and the final one. The local stage is held in each participating school and will only qualify for the regional region the student with the best mark in each year. In the final stage participate the six best marks of the regional stage in each category.
On the 21st March the regional stage took place. Before the exam started I could see teachers advising their students on what to do, students chatting, the organisers calling students and taking photos of them, some nerves on edge, etc. Finally, the exam began without the well-known British punctuality but, even so, we didn't get out of hours. When we finished the exam, came the analysis of the questions in the exam with the teachers. After that, we had to wait for the results to be published, by the 13th of April.
When this date arrived, everybody was nervous about the results. Once analysing them, I think we should be proud of the students from Sa Colomina because three out of five have qualified for the final stage.
The winners will be said after the final stage exam. Who will they be? We'll soon know...

by Antoni Torres, 2n Batx A

The Phonix tests give students a unique chance to get more involved in the study of English. This subject is commonly considered to don't have relevance or even to decrease the value of studies. That is a fallacy. There are no other subjects more important for our development than languages, and in this case English.

As long as we have the belief of deserving knowledge and we try to search it, English is an essential tool. For instance, scientists around the world must look at US magazines such as Nature or Science. Or if you prefer literature, there is no major pleasure than reading a Shakespeare play in English or reading any book in their original language mainly because the translations loose the fun parts such as idioms or wordplays like "[...] he wore a Brown sweater. The University, not the colour".

It may well be true that English is not the funniest subject of our High School program, but it is essential. The main reason why people don't like English in schools is that the same contents are exposed once and again and they may bore anyone. But this replay in the subject may well be ignored if we try to focus our attention not in the content itself, but in the significance of it. If we are able to understand and comprehend a text in a foreign language and we are capable of writing an essay or a letter, we are doing really well because we will be people with a lot of more knowledge. For instance, when the 11-M happened in Spain, newspapers within our borders accused ETA of them, but newspapers like The Guardian told the rest of the world the truth: it was a jihadist attack.

Truthfully, English is not the most important language all around the world. The most important is the language where anyone fells like they fit in well. However, having a high standard comprehension of English and other languages gives us the feeling that our lives may be lived wherever we want. So that, people must find their way to learn as many languages as they think that will be useful in their future. And the Phonix test sponsor this in the context of English, but around Spain there are many similar tests that simply sponsor other important languages, such as German, French or even Russian.

Un món de receptes

pels alumnes de l'aula TALIC

Recepta: Chapati
País: Paquistan
per Muhammad-3r D

INGREDIENTS

1 litre d'aigua,
1 culleradeta de sal,
2 cullerades d'oli,
3 tasses de farina,

PREPARACIÓ:
En un bol posem la farina de blat. Afegim la sal i barregem.
Després tirem les dues cullerades d'oli i barregem bé perquè quedi ben repartit.
Més tard, anem afegint la tassa d'aigua mentre amassem. Ha de quedar una massa homogènia que no s'enganxi a les mans. Per a això anem afegint poc a poc l'aigua fins a aconseguir la textura ideal.
Deixem reposar 15 minuts i dividim la massa en 5 o 6 bolles.
Anem formant els pans en discos plans d'uns 3 mm de gruix.
Escalfem la planxa o una paella i coem cada massa de pa per separat. -Anem col·locant els pans en un drap net i servim immediatament el menjar.

BON PROFIT!!!!

Recepta: Ceviche
País: Equador
per Emily Lozano Mercado- 3r A

1.Ingredients:
peix blanc
gambes
Ceba vermella gran
Tomàquet madur
Coriandre
LLimona
Mostassa
Salsa de tomàquet
Oli
Sal i pebre

PREPARACIÓ

Deixar bullir el peix amb sal durant 5 minuts
Fregir les gambes i deixar-les refredar.
D'altra banda pela la ceba en làmines molt fines i pica-les. Després renta-les amb sal i sucre
Després talla els quatre llimons ,pela els tomàquets i barreja-ho tot amb la ceba; posar-li la salsa de tomàquet, la mostassa ,el coriandro ,sal i pebre, i l'oli.
Després quan la gambeta i l'aigua estiguin fredes hem de barrejar-ho tot
Se serveix amb crispetes de blat de moro ,arròs i blat de moro
Ja està el ceviche de peix equatorià preparat per men-jar!!!!

Recepta:Tiéboudienne.
País:Senegal
per Amy Cole, 3rD

INGREDIENTS:
.500 grams d'arròs
.500 grams de peix
.100 grams de peix sec
.1 col verda
.1 pastanaga
.1 mandioca
.1 ceba
.1 albergínia
.1 llimó
. oli
. tomàquet concentrat
. sal
-all i julivert

PREPARACIÓ:

Moldre l'all, el julivert, la sal i el pebre.
A continuació, netejar bé el peix i tallar-lo en 3 o 4 parts.
Escalfar l'oli en un olla gran, abocar la ceba tallada en tires fines i afegir sal i el tomàquet dins un poc d'aigua.
Deixar cuinar per dos minut i afegir el peix.
Deixar cuinar a poc foc uns 5 minut.
Afegir un litre i mig d'aigua i abocar tot es les verdures restants pelades i tallades.
Finalment, cuinar durant una hora, i una vegada cuinat, retirar del foc i col·locar tant el peix com les verdures en un plat i servir.
Amb la resta del liquid que sobra en la casserola, bullim l'arrós net i el fregim
Cuinar por 15 0 20 minuts aproximadament
Servim l'arròs en un plat la resta de la preparació.

BON PROFIT!!!

Tiéboudienne

Recepta: A d o b o n g m a n o k
País: Filipines
per Riea Torres Delos Santos- 3r A

INGREDIENTS:
1 Tros de pollastre
1 Tassa de Vinagre
Alls
3 Fulles de Llorer
1 Culleradeta de Pebre
oli vegetal de cuina
Salsa de Soja
1 Culleradeta de Sal
Sucre

PREPARACIÓ:
Preparar els ingredients.
Posar 2 cullerades d'oli a la paella. Deixeu que s'escalfi.
Quan l'oli està llest, posar la ceba i l'all. Espereu fins que l'all es torni marró.
Afegiu el pollastre, tapeu-lo i esperar al menys 5 minuts.
Afegir el vinagre, fulles de llorer, pebre, aigua, salsa de soja, sal i sucre.
Porteu el pollastre a bullir a foc lent, fins que el pollastre estigui tendre.
Serviu i gaudiu-ne!

A d o b o n g m a n o k

Ceviche

EL BESO

per Álvaro Velázquez Martínez (2n ESO A)

Guanyador del concurs de relats

La vi aquella mañana y, enseguida me di cuenta de algo: tenía una cara distinta, más feliz de lo normal. El primer patio de aquel lunes, la vi entrar con un chico en la cafetería del instituto, lo cual me hizo sospechar... Volví a clase, pero, pensando en quién podría ser aquel joven, a penas no me pude concentrar. Esa tarde, estuve pensando en ella. Aquella imagen de los dos paseando juntos por el colegio no se borraba de mi mente. Todas mis sospechas se resolvieron en el segundo patio del siguiente día. Allí estaban los dos: la persona a la que más amaba en mi vida cogida de la mano con un chico al que ni siquiera conocía. A la salida de aquel martes, el tiempo había empeorado y llovía. Los dos iban bajo el mismo paraguas, el paraguas que yo mismo le había regalado otro día lluvioso como aquel. Llegó el momento de la despedida, entre ellos. Llegó lo que me temía...el beso. Justo en el momento en el que sus labios se juntaron, el tiempo se congeló, al igual que mi corazón mientras se rompía en mil pedazos.

EL PASO DEL TIEMPO

per Katherine Alejandra Montiel
(3r ESO A)
Guanyadora del concurs de relats

Cuando oímos la palabra "tiempo", nuestra mente piensa en un reloj y en su tic-tac, en la sucesión de segundos, minutos y horas, en el paso de los años y los recuerdos que tenemos de ellos, en los momentos que estamos viviendo y los que se están por vivir, en las estaciones, en la edad y en infinitas cosas más.

Cuando nos hablan del paso del tiempo, evocamos recuerdos pasados; el ambiente que nos rodeaba, las personas que estaban cerca de nosotros, los pensamientos que teníamos de pequeños.
La palabra "tiempo" tiene muchas definiciones y cada uno tiene su propia definición.

Una vez alguien dijo que la definición de tiempo es la suma de todo lo que has vivido, lo que has conseguido a largo de la vida, son todos los momentos tristes y felices que has pasado solo o acompañado, es esperar, es observar.

"El tiempo equivale a la vida misma"

Escacs
a Sa Colomina

per Aina Clivillé i Fran Cano, 1r d'ESO E

El 26 de febrer va començar el torneig d'escacs amb tots els alumnes i professorat de l'IES Sa Colomina, els guanyadors dels qual van ser Jordi Carbet, per part de l'alumnat, i Rafael Parrell, per part del professorat

Amb el lema "Sa Colomina pensa" es disputà un torneig individual per sistema suís a sis rondes. Les partides han estat a ritme blitz, ràpides de cinc minuts per jugador. La sala de joc va estar a l'aula de primer E; puntualment, durant el primer pati, la ronda era anunciada i el temporitzador es posava en marxa al temps que el silenci es feia protagonista de l'aula. Movies peça, es parava el teu temporitzador i el del contrincant es posava en marxa, mentre les diferents ments feien un exercici d'empatia pensant què jugarà, què pensa fer?

Les regles eren senzilles. Hi havia taules, que consisteix en què cap dels dos pot fer "scac i mat" i es repartia mig punt per cada un. "Escac i mat" era quan s'acabava el temps (només quan hi ha temporitzador)
Els guanyadors d'aquest torneig tan disputat van ser, en la classificació general: Jordi Calbet, de segon d'ESO,campió; subcampió, Manuel Carrasco, de primer d'ESO i tercer classificat, Brian, del mòdul d'informàtica.

Millor participant femenina: Aina Clivillé, de primer E
Millor professor: Rafael Parrell, del department de Tecnologia

Els premis es van lliurar el dia del centre. Des de les 11:30 a la cafeteria es va muntar un prhotocall. Aquests premis han estat setmanes gratuïtes d'esmorzars i regals del col·laborador, Hard Rock Café Ibiza. El torneig ha estta possible gràcies a la logística de l'Associació Cultural d'Amics dels Escacs i l'organització dels professors, Neus Marroig, d'Educació Plàstica i Visual, Rafa Parrell, de Tecnologia, Paco Adell, de Geografia i Història i de l'aula UECo, amb Carmen Fernández.

Reciclem!

per Elena Pardo, 1rD

Ahir dimecres, 17 de novembre, a l'hora de Socials amb na Pepita, els alumnes de 1rD vàrem fer un petit parèntesi en les classes.
Una noia anomenada Marga va venir a fer-nos una xerrada sobre residus en "power point" molt polit.
Algunes de les coses que va estar explicant durant tota l'hora, la majoria, ja mos les sabíem quasi totes. Va estar molt entretingut i tots escoltàvem en silenci. Comentar que aquesta era la setmana mundial dels residus . Ens va recordar quin tipus de deixalles anaven a cada cub de color, la regla tant famosa de les tres R : reduir, reciclar i reutilitzar. I la cosa més important i que em va semblar més interessant: Què és una deixalleria?. Una deixalleria és un lloc com el seu propi nom ens indica que serveix per deixar-hi deixalles de més volum, més pesades, en fi, coses que no podríem deixar en qualsevol banda, ni tant sols en un poal de fems. El cas és que la gent gaire bé no hi va, i ho tiren tot en els orgànics contaminant , no coneixem els horaris, els llocs d'Eivissa on les podem trobar, etc.
La gran sorpresa va ser quan al dia següent es va presentar el camió de deixalleria mòbil que va venir expressament per a l'Institut Sa Colomina!!!!.
Com que el dia anterior ens havien avisat jo ho vaig aprofitar moltíssim i hi vaig llançar una batedora vella que ja no funcionava i una pil.la grossa.
El camió era molt gros i tenia molts armaris i calaixos per tots els costats. Na Marga i l'home que conduïa el camió varen ser molt amables i ens varen explicar què contenia cadascú i per què estava tot separat… I per últim i per acomiadar-nos , cadascú de nosaltres i la nostra tutora Neli inclosa, vàrem obtenir un full de recordatori de tot aquest tema i ja tornarem a classe.
Recorda : RECICLEM!!

Deixalleries

per Francina Riera 1rB

Una deixalleria és una instal·lació que permet fer una recollida selectiva de residus, que són aquelles coses que ja no volem.
Hi ha 6 deixalleries a Eivissa són :

-Ca na Palava	- Can Sançó
-Cala de Bou	-Cor de Jesús
-Can Guerxo	-Ses Païsses

En aquestes deixalleries es poden deixar tot tipus de materials, des de paper i cartró fins a residus perillosos, com l'oli mineral, els fluorescents o les bateries de plom. L´únic que no hi podem deixar són residus de rebuig, medicaments, vehicles, sanitaris de risc i fems d'animals. Algunes d'aquestes coses les podem tirar a la deixalleria mòbil, que és un camió que va per alguns pobles de la nostra illa .

Els tres contenidors

per Carlos López 1rB

No fa molt de temps, a la ciutat amb més contaminació i menys gent que reciclava (per no dir ningú) hi havia tres contenidors, un blau, un groc i un verd, que eren diferents uns als altres. Tenien ulls, braços, mans, boca (el forat per on es tiraven les deixalles) i, en comptes de tenir el triangle del reciclatge , cadascú tenia una de les fletxes que formen aquest, i les tres juntes formaven el triangle. De tot això els humans només podíem veure la fletxa, però ningú se'n havia adonat, ningú menys un nen contenidors i es passava el dia observant-los.

La raó per la què els observava era que tenien poders. Cada vegada que algú contaminava, els ajuntaven les mans fent el triangle del reciclatge i, d'alguna manera, ho solucionaven o reduïen el mal ocasionat.
Una nit, el nen més dolent de la ciutat, va destrossar el contenidor groc i el van tenir que canviar. En Joan (així es deia el nen que vivia davant els contenidors) se'n va adonar i va anar a parlar amb els contenidors màgics i els hi va dir que sabia que ja no podien fer màgia , però que faria alguna cosa per a solucionar-ho. En Joan va parlar amb els seus amics i familiars, aquests ho digueren a altres persones, feren conferències… La gent es va conscienciar, es van adonar que es feien mal a ells mateixos i al planeta en general. Prest la ciutat va passar de ser la més bruta a ser la més neta i curiosa.
Els contenidors estaven contents. El seu únic desig era que a tot el món la gent deixàs de contaminar.

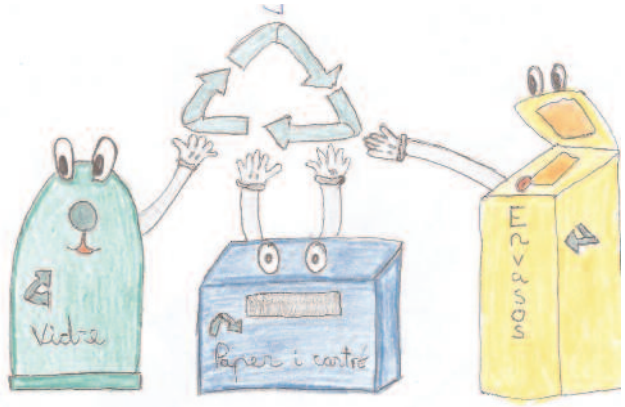

El reciclatge

per Enrique Matilla 1rD.

Els dies 17 i 18 de novembre va venir una senyora que es diu Marga per explicar-nos que a l'abocador d'Eivissa sols li queden, aproximadament, 18 anys de vida. Això no és bo perquè hi haurà que fer un nou abocador i això vol dir que hi haurà més pudor. Les mesures que s'han adoptat són les 3R (reduir, reutilitzar i reciclar).
El que hem de fer és no tirar tot al contenidor gris sinó que hem de tirar el paper i el cartró al contenidor blau; plàstic i tetrabrik al contenidor groc, i, el vidre al verd. Les piles i llums de baix consum les hem de dur a l'escola o a un supermercat que les recullen. Els mobles que volem tirar hi ha que dur-los a les deixalleries.
El 18 de novembre va venir en exclusiva per a Sa Colomina una deixalleria mòbil i nosaltres hi vàrem dur residus de ses nostres cases.
Ens ho hem passat molt bé I ens ha agradat molt.!!!!!!!!

La vida d'uns fems

Rubén Gómez Escandell, 1rB

Nosaltres, els humans, hauríem d'estar agraïts als contenidors, ja que ells mengen els nostres residus amb moltes ganes. Els pobres, quan mengen el que no hauríem de menjar , agafen uns mals de panxa!!!...
Per això ells sempre diuen "RECICLAU BÉ"!!, ja que si un contenidor de plàstic menja cada dia vidre, no sobreviu. El contenidor de vidre, cada volta que menja vidre amb òxid de plom… uff!!! comença a plorar quan ningú el mira, i el del paper, ni vos imaginau el que sent quan menja plàstic!!!. El pobre és molt fràgil i no pot tolerar el plàstic.
La veritat és que , si fos per ells, se'n anirien a viure a llocs tranquils però no se'n van perquè saben que els necessitem, que sense ells no podríem estar tant nets com estam ara.

Estimat company,

per Antoni Torres,
2n Batx A

2n premi Ramon Muntaner de Narrativa 2015, en la categoria Batxillerat i Cicles Formatius

NOTA PRELIMINAR: Les següents cartes són parts de la correspondència quasi diària d'en Ramon a don Antoni Torres Tur, el qual les guardà i poc abans de morir les deixà al seu nét, és a dir, a mi, Antoni Torres López. Només cal recordar que no és tota la correspondència, ja que és una selecció de les cartes que més he volgu destacar de les que aquest jove li envià.

****

12 de maig de 1945

Estimat company,

Ja sé que mai hauràs sentit parlar de mi, ni crec que hagis escoltat tot el que l'odiosa guerra ens llevà a molta gent, però fa temps que necessito contar-li això a algú. I qui millor que un desconegut amb el qual només comparteixo l'edat. Preferiria que mai em busquessis, per tant no et diré el meu nom. D'ara endavant coneix-me com Jordi. Vaig néixer arran l'any 1928 en un petit poble d'una de les comarques barcelonines més petites. La meva infància fou, en comparació amb la d'altres coneguts, bona. Vaig viure la guerra quan era molt petit i quasi no me record. Ma mare sobrevisqué i tractà de superar-la, sobretot la mort del meu pare a mans de l'exèrcit del maleït que ara anomenem "el Caudillo". Fa una mica més de dos anys, ma mare morí d'una malaltia molt greu i me les he vistes de tots els colors per, com va fer ella, sobreviure. Per sort, o bé per desgràcia, he tingut amics que m'han ajudat a superar-ho tot. El problema es que els meus amics vans ser tancats a presó fa dos dies per ser "rojos". Tota la confiança i tota la força i l'impuls que ells m'havien donat va caure i no sé que fer.

Només vull que algú m'escolti i que algú pugui saber de primera mà els horrors que la guerra ens ha portat a molta gent.No vull respostes ni res més que guardis aquestes cartes i, quan et sentis feble, les tornis a llegir i, dins aquestes línies trobaràs que no tot és sempre tan dolent com podia haver semblat en un principi.

Amb molta estima,

Jordi

15 de maig de 1945

Estimat company,

Fa tres dies que et vaig escriure la meva primera carta. Només sortir de l'oficina de Correus, la policia em cercava per dur-me a un orfenat. No és tan dolent com m'havia imaginat. Les mongetes m'han deixat quedar-me amb la meva màquina d'escriure, que em va regalar el meu amic Marc l'any passat (ja et contaré altre dia per què), i amb alguns llibres a condició que tot quedi dins una habitació amb clau i per escriure o llegir hagi de demanar permís prèviament. No se si això es una cosa bona o, pel contrari, m'han fotut molt.La qüestió important és que entrat a viure en aquest lloc, del qual havia fugit més de dos anys. Aquí em sento pitjor del que estava abans d'arribar. He viscut al carrer durant molt temps, passant fred, fam i coses pitjors, però tenir de companys a Ramon i a Dani ha estat el més dolent que m'ha passat mai. Per exemple, ahir vaig desfer la meva bossa i els malparits aquests van llençar per la finestra la meva roba i la bossa.

Odio aquest lloc, però no em queda més remei que viure aquí. Espero sincerament que tu no ho passis tan malament com jo.

Amb molta estima,

Jordi

25 de juny de 1945

Estimat company,

Fa deu dies que no t'escrivia i ho trobava a faltar. Aquest cap de setmana ha estat el millor de tots des que vaig arribar a aquest hospici. Finalment, he aconseguit fer uns quants amics aquí. En Joan i n'Ainhoa han estat molt amables, sobretot l'altre dia, quan en Ramon i en Dani em van pegar una pallissa de tres parells de nassos. Ells van sortir a defensar-me i em van ajudar a curar-me les ferides. En Joan és un noi molt ben plantat, d'uns desset anys, i dur com una pedra, i n'Ainhoa és una al·lota també d'uns quinze anys, preciosa i meravellosa, amb uns ulls verds com maragdes, uns llavis vermells com robis, una pell blanca com la neu i uns cabells llargs i negres com el carbó. Ara que ho penso, vaig llegir que aquesta era la descripció de la Blancaneus al conte. És simplement la descripció d'una al·lota perfecta, com ho era.Jo l'havia vista alguna vegada, però no se m'havia passat pel cap parlar amb ella mai.

Ara som tots amics. Dissabte vam anar al cinema a veure "Tiempos modernos", una pel·lícula d'aquelles de Chaplin quetant fan riure a tothom. No m'ho havia passat tan bé en tota la meva vida. A més, estar junt a Ainhoa era el millor.

Amb molta estima,

Jordi

****

23 de desembre de 1945

Estimat company,

Hola! Fa uns quants dies que no t'escrivia perquè he estat una mica ocupat. El meu aniversari fou el 20 d'aquest mes i entre la preparació per la festa d'aniversari i la "pròrroga" d'aquesta al dia següent, he estat una mica massa ocupat. Com que no tinc sous, només uns pocs cèntims que aconsegueixo de les monges per anar a estudiar (com et vaig dir, ens paguen per anar a l'escola 2 pessetes a la setmana), així que vaig comprar unes llepolies i uns

refrescs i vaig convidar en Joan i n'Ainhoa a venir a la meva habitació. Ells em varen comprar un parell de regals, encara que els hi vaig dir que no ho fessin. Ainhoa em va comprar un munt de paper en blanc per, segons ella, "poder escriure tot el que som i el que ens depara el futur". En Joan, per variar, va regalar-me una altra revista pornogràfica (d'amagat, suposo que te recordes de la bronca entre ells per haver-me regalat l'anterior).
Em varen fer provar una cosa nova, el "whisky". Al principi era una mica fort, però em va agradar. Com que costava 10 pessetes la botella, vam acordar que cada celebració, compraríem una o dues botelles per passar una molt bona estona. Quan vàrem acabar de beure el cinquè got, jo era incapaç de veure res. Em sona haver escoltat que Joan se n'anava, i tota la resta està molt borrós. Si em record d'alguna cosa més, t'escriuré una altra carta.
Amb molta estima,
Jordi
P.D.: Com que ara venen les vacances, pot ser que no rebis les meves cartes fins dia 7 o 8.
****

1 de gener de 1946
Estimat company,
Et vaig dir que t'escriuria si recordava alguna cosa de la nit del whisky. N'Ainhoa i jo vam fer l'amor! O potser no, no estic segur. Tinc records difusos, de veure un pit o donar un petó en llocs on no es donen petons normalment,... I que jo sàpiga, ella no recorda res.
Espero que mai es recordi, perquè crec que no va ser molt bona aquella primera vegada.
Amb molta estima,
Jordi
****

14 de febrer de 1946
Estimat company,
Avui és San Valentí. Segons ens han ensenyat a l'escola,
els anglesos celebren el dia de l'amor, però avui no es un dia feliç o alegre a l'orfenat. Joan va morir ahir a la nit, a l'igual que Ramon. Encara que no em queia bé, en Ramon no es mereixia morir. I en Joan molt menys. Segons el que ens han contat, van sortir de la fàbrica on treballaven tots dos quan uns maleïts fills de puta van agafar unes navalles i els van assassinar quan tractaven de robar-los la paga de la setmana. Aquests cabrons ens la pagaran, perquè tenen a tots els adolescents de la comarca buscant-los per durlos davant la justícia i que els condemnin a garrot vil, o sinó fer justícia nosaltres mateixos.
Amb molta estima, encara que també amb tristor,
Jordi
****

2 de març de 1946
Estimat company,
Avui ha estat un dia estrany. Estranyament meravellós. Al principi, creia que podria ser un divendres qualsevol, sense notícies dels assassins d'en Joan i en Ramon. En Dani, com sempre, em pegà una pallissa, n'Ainhoa m'ajuda amb les ferides, que en realitat li venien bé per preparar-se per a la seva carrera d'infermera. Quan vaig tornar de l'escola, tots estaven festejant. Havien trobat als assassins de Joan i Ramon i estaven a la presó. Els policies els havien dit que pràcticament segur els penjarien, així que tots estaven molt contents de que es fes justícia. Quan Ainhoa em va veure arribar, va sortir corrent per donarme les notícies. Vam anar a la meva habitació per celebrar-ho amb una botella de whisky, i així recordar la memòria de Joan. Després de que brindéssim, Ainhoa em va fer una besada.
- Vull que aquesta vegada tinguis records d'absolutament
tot, que sé que no et recordes del que va passar al teu
aniversari, perquè si no m'ho hauries dit, oi?
Vam començar a besar-nos més i més apassionadament, i ara
sí que tinc records de tot, però ja te'ls contaré en una altra
carta, que si no no tindré temes que tractar (ja sé que soc molt
dolent,...).
Amb molta estima,
Jordi
****

15 de maig de 1946 Estimat company,
T'escric aquesta carta per dir-te que, per fi, m'han ofert
un treball a la fàbrica tèxtil. Aquesta és la mateixa fàbrica on
treballava en Joan. N'Ainhoa no està gens d'acord en què, quan
acabi el curs, comenci a treballar allà. Però no t'escric realment per aquest motiu. En aquesta
carta volia explicar-te el motiu pel qual et vaig escriure a tu
en primer lloc. No sé si ho saps, però ton pare lluità a la
batalla del Segre. La cosa està en que el meu pare em va
escriure una carta suposant que no sobreviuria a la batalla i em
va contar que havia conegut un home d'Eivissa que tenia un fill
de la meva edat i que probablement ambdós quedaríem sense pare.
Em va dir la direcció i em va demanar que, quan fóssim més
grans, t'escrivís i et contés que ton pare fou un dels homes més
valents de la batalla. No sé si ell t'ho podrà dir perquè,
sincerament, no sé si va sobreviure, però després de començar a
escriure't se'm va oblidar l'encomanament de mon pare. Ahir vaig
trobar la carta que em va escriure des del front i he decidit
que era hora de dir-t'ho. Espero que em perdonis per haver-me
oblidat durant tants d'anys.
Amb molta estima,
Jordi
****

1 de setembre de 1946
Estimat company,

1 de setembre de 1946 Estimat company, No crec que faci falta que t'expliqui el motiu d'aquesta carta. Avui ha estat el primer dia de treball a la fàbrica. Els companys eren molt amables i m'explicaven com funcionava tot. Però el que més m'ha agradat de tot el dia ha estat la sortida. Ainhoa, que com ja et vaig dir ara és la meva al·lota, m'estava esperant a la sortida perquè l'escola d'infermeria no es troba massa lluny i així podíem tornar tots dos junts a l'orfenat. Sincerament, crec que mai en ma vida seré tan feliç com avui quan, després d'un dur dia de feina, se m'ha acostat quan anava a fitxar i em deia "Aquest és el primer dia d'una nova vida". Tenia raó. Aquest és el primer dia d'una vida que sembla que serà millor. Amb molta estima, Jordi

4 de desembre de 1946 Estimat company, Des que treballo a la fàbrica, tinc sort que Dani ja no abusa de jo. Abans, en realitat, ja no era l'al·lot que ens tenia espantats a tots. La mort del seu millor amic, en Ramon,li havia fet canviar més del que qualsevol podia imaginar-se.Però aquesta carta no és per parlar-te de l'agressivitat d'en Dani, sinó per explicar-te el que vaig fer ahir. Duc sense gastar el meu salari des de que vaig començar a cobrar. Havia estalviat 35 pessetes, i amb ells vaig comprar un penjoll fantàstic per l'aniversari de n'Ainhoa, que fou ahir, amb forma de cor de color blau. S'ha quedat molt impressionada. Mai s'hagués imaginat tot el que faria per ella en qualsevol moment, sempre.L'estimo i, quan compleixi els divuit anys, li demanaré que es casi amb jo. Pot ser prematur, però és el que desitjo i sé que ella també ho desitja. Amb molta estima,
Jordi

5 de gener de 1947 Estimat company, Avui t'escric amb una mala notícia. M'han fet fora de la fàbrica! Aquells suposats "amics" m'han venut. En Felip, un company, va equivocar-se en la quantitat de llana que havia de ficar dins de la màquina de filar, i la màquina es va acabar per trencar perquè no podia processar tanta llana. Ell va dir que va fer el mateix de sempre i que va ficar dues galledes plenes, però em va fotre la culpa per omplir les galledes més del compte. Era mentida! Va ser ell qui va ficar quatre poals per acabar abans de treballar.Com que suposadament vaig rompre jo la màquina, m'hauria de tocar pagar una nova, però vam acordar que si em feien fora, s'estalviarien els sous necessaris per en menys d'un any amortitzar la nova màquina.Així doncs, estic sense treball atrapat en aquell orfenat, que avui em pareix més infernal i paregut a una presó que mai.Espero que quan tinguis un treball, et vagi millor que a mi. Amb molta estima, Jordi

28 d'abril de 1947 Estimat company, Em trobo molt malament. Duc un parell de dies en el llit després d'haver-me caigut desmaiat enmig del pati de l'orfenat. M'havia assegut juntament amb n'Ainhoa a llegir una mica del llibre que em va regalar, El regresso de Sherlock Holmes d'Arthur Conan Doyle. Poc a poc, segons passaven les pàgines, em trobava pitjor. El darrer que recordo fou llegir <<Mañana es el examen, y no quiero que me distraiga nadie.>>, aixecar el cap per parlar amb n'Ainhoa i veure-ho tot negre. Em vaig aixecar a la meva habitació, la qual estava plena de gent: n'Ainhoa, altres companys i un parell de monges que es dedicaven a resar per la meva recuperació.

- Oh, Jordi! M'havies espantat! – digué entre llàgrimes. Em donà una besada com mai abans me l'havia donada-. Et trobes bé? - No, si et soc sincer. Em fa molt de mal el cap – vaig afirmar-. Quant temps he estat inconscient? - Un parell d'hores – va dir una monja-. Creiem que ja no et despertaries.- Ara dedicat a descansar. T'hem portat la màquina d'escriure i alguns llibres, perquè no t'avorreixis –digué altra monja, amb un rosari a la mà-. A més, hem decidit donar un permís especial a n'Ainhoa perquè passi la nit amb tu i et cuidi. Creiem que espot confiar en el seu bon criteri.Vam passar la nit junts, però el sexe no era el que el meu cap pensava. Em trobava fatal. Ara estic pitjor i Ainhoa m'espera fora de Correus per anar al Clínic. Espero que no sigui res. Fins la propera carta. Amb molta estima, Jordi

12 de maig de 1947 Estimat Antoni, No soc en "Jordi". Em dic Marià Bofarull i soc metge a l'hospital clínic de Barcelona. Estic segur que en "Jordi" us haurà fet saber que fa dos setmanes entrà amb un mal de cap terrible. Lamentablement, aquest mal de cap era una malaltia molt severa coneguda com meningitis. La meningitis és una malaltia que consisteix en la inflamació per una infecció d'una part del cervell, les capes
més externes, coneguda com meninges. No existeix cap cura a aquesta malaltia i l'únic que vam poder fer va ser allargar la seva vida una mica més amb la finalitat que ens digués la seva darrera voluntat i pogués tenir un final digne per a la vida d'una persona tan jove com ell. Ens va encomanar dues coses: la primera era fer-vos arribar la seva mort per mitjà d'una carta i asse g urar-me que us era notificat com la mort de Jordi. La segona fou que us havíem d'enviar tan prest com acabéssim d'escriure aquesta carta tant la màquina d'escriure com uns quants llibres que tenia guardats,
entre elles Estudi en escarlata o Solitud. Tota la resta de les seves pertinences havien de passar a organitzacions benèfiques com "Cruz Roja" o altres. En un parell de dies, vostè rebrà el que el seu amic ens va encomanar, la màquina i els llibres.

Finalment, volia dir-li que va morir a les 5:08 d'aquesta matinada després de lluitar com un valent. Les seves darreres paraules foren <<Mare, ja venc>>. No sé si per vostè tenen cap sentit, però nosaltres vam suposar que eren simples deliris.

Lamentant la seva pèrdua,

Dr. Marià Bofarull, neuròleg

AQUÍ HAURIA D'HAVER-HI EL LLAÇ QUE HA ESTAT PROHIBIT PER LA LLEI 9/2013, de 23 de desembre sobre l'ús de símbols